

Wie is de belangrijkste?

Voorganger: Ds. Heleen Weimar
Regenboogkerk Hilversum

Schriftlezing Oude Testament: Psalm 113

Tweede Schriftlezing: Filippenzen 4: 4-7

Schriftlezing Evangelie: Marcus 9: 33-37

Beeldengroep, Irene van der Kooij

Inleiding

We sluiten aan bij het project voor de kinderen 'Tel je mee?' Juist 'kleine' mensen zijn belangrijk voor God. En dat niet alleen. God maakt zichzelf klein door naar de wereld te komen. We lezen hoe de leerlingen van Jezus ruziën over de vraag wie de belangrijkste is in het Koninkrijk van God. Ten antwoord zet Jezus een kind in hun midden.

Prediking

Gemeente van Jezus Christus,

Wanneer Jezus een kind in het midden van zijn leerlingen zet, dan zegt hij tegen hen: 'Wie in mijn naam één zo'n kind ontvangt, ontvangt mij...'

Die woorden doen sterk denken aan de beroemde tekst van Matteüs 25 over de Mensenzoon, die bij zijn komst de mensen van elkaar scheidt, de rechtvaardigen rechts, de onrechtvaardigen links.

Tegen de groep aan zijn rechterzijde zegt hij:

'Kom, neem deel aan het koninkrijk dat voor jullie bestemd is.

Want ik had honger, en jullie gaven mij te eten,
ik had dorst en jullie gaven mij te drinken.

Ik was een vreemdeling en jullie namen mij op,
ik was naakt en jullie kleedden mij.

Ik was ziek en jullie bezochten mij,
ik zat gevangen en jullie kwamen naar mij toe.'

Bevreemd vragen de rechtvaardigen dan: 'Heer, wanneer hebben wij u dan hongerig gezien, of dorstig, naakt of als vreemdeling, ziek of in de gevangenis en hebben we u geholpen?'

De koning antwoordt: 'Ik verzeker jullie, alles wat jullie gedaan hebben voor een van de geringsten van mijn broeders of zusters, dat hebben jullie voor mij gedaan.'

In deze tekst van Matteüs vereenzelvigd Jezus (als de Mensenzoon) zich volledig met wie honger en dorsten, met gevangenen en zieken, met de geringsten van zijn broeders en zusters.

In het gedeelte van Marcus dat we lazen vereenzelvigd Jezus zich met het kleine kind dat hij bij zich trekt. Dat Jezus zich volledig met dit kind identificeert, dat wordt duidelijk door wat Jezus zegt: 'Wie in mijn naam één zo'n kind ontvangt, ontvangt mij.' Het wordt bovendien duidelijk door wat Jezus doet. Om zijn arm om het kleine jongetje te kunnen slaan, moet Jezus op zijn hurken of op de knieën. Jezus máákt zich klein.

Jezus doet hier, wat ook van God gezegd wordt, op diverse plaatsen in de Bijbel: dat God die zeer hoog troont zich heel diep bukt om tussen alle hoge gestalten en grote figuren juist de kleintjes te kunnen ontwaren, om op te rapen wie gevallen is, omhoog te trekken wie vernederd worden.

Heel Psalm 113 die we zongen gaat over deze goddelijke beweging van afdalen om op te heffen, van zich klein maken om te verhogen.

Jezus maakt zich klein om op ooghoogte te komen met een kind.

Kinderen hadden in Jezus' tijd weinig in te brengen. Naar de verlangens van kinderen werd niet echt geluisterd, er werd niet echt rekening gehouden met wat kinderen wilden. Voor de rechten van het kind was eigenlijk geen aandacht. Kinderen werden ook niet speciaal als kinderen gezien, een aparte categorie met eigen behoeften en mogelijkheden, maar meer als onvolkomen volwassenen.

Om het in de woorden van de discipelen te zeggen: kinderen konden dus niet belangrijk zijn en zeker niet het allerbelangrijks.

Jezus zet het kind in het midden van de kring. Nu kan niemand er meer omheen. Niemand kan dit kind over het hoofd zien.

Jezus plaatst een kind in het midden, omdat hij van kinderen (en ook van andere zogenaamde kleine mensen) juist veel verwacht. Jezus verwacht dat juist onbelangrijke, eenvoudige, onopgeblazen mensenkinderen een belangrijke rol kunnen spelen in het koninkrijk van God.

Jezus heeft daarom oog voor wat kinderen te geven hebben.

Het mooiste voorbeeld dat ik hiervan ken, is de gave van de broden en de visjes, waar een kleine jongen mee aan komt zetten. Jezus neemt zijn geschenk met beide handen aan en gebruikt het als basis voor een feestmaal vol blijdschap en hoop en gemeenschapszin. Een voorproefje van hoe het er aan toe zal gaan in het Koninkrijk van God.

Wat hebben kinderen nog meer te geven? Wat kan hun rol, hun taak zijn met het oog op het naderende koninkrijk van God?

Doordat we de afgelopen maanden zo intensief bezig zijn geweest in de kerk met de 'vruchten van de Geest' (Galaten 5,22-24) naar aanleiding van ons jaarthema *Geïnspireerd leven*, kwam de gedachte bij mij op dat de kinderen in ons midden, in onze familie of in de buurt of kinderen in landen ver weg, een grote rol kunnen spelen in het doen groeien van die vruchten van de Geest.

De geboorte van een kind bijvoorbeeld vervult de betrokkenen, ouders en andere naasten, bijna altijd met een diep ontzag, met grote eerbied, heilige huiver. Zo'n kwetsbaar leventje, zo'n onpeilbaar wezentje, dat onze wereld is binnengekomen, maakt ons stil van ontzag. Ontzagwekkend is het, dat zo'n weerloos schepsel zich aan ons mensen toevertrouwt, zich aan ons geeft. De pasgeboren kinderen in ons midden, in onze familie, of de dopelingetjes in onze kerk doen ons geloof in God, bij wie de bron van het leven is, opvlammen. Zij maken ons tot gelovigen.

Kleine kinderen in hun kwetsbaarheid en machteloosheid wekken ook een andere vrucht van de Geest, namelijk ons mededogen. Juist kinderen die opgroeien zonder bescherming brengen bewogenheid in ons teweeg. Kinderen zonder huis, kinderen zonder schoolgebouw, kinderen zonder bescherming tegen de kwaadwilligheid van volwassenen. Onze ontferming, onze bewogenheid met deze kinderen maakt dat we in beweging komen. En dan gaat er ook nog een andere vrucht in ons groeien, de vrucht van de gerechtigheid. Ons gevoel voor rechtvaardigheid en gerechtigheid komen in het geding, juist wanneer de rechten van kinderen worden geschonden.

Een weer andere vrucht van de Geest die door kinderen wordt gewekt is vreugde (het grondgevoel van deze roze zondag).

Het onbevangen spel van kinderen, hun ontdekkingen, de nieuwsgierigheid waarmee ze de wereld om hen heen verkennen, kunnen ons met een diepe blijdschap vervullen. Levensvreugde, die je doet lachen door je tranen heen.

En dan is er nog de hoop als vrucht van de Geest. Kinderen aan het begin van hun leven, kinderen met zoveel mogelijkheden voor zich, kinderen met hun wijsheid en talenten en veerkracht wekken in ons de hoop dat het in onze wereld met hen, met hun keuzes en levenswijze en creativiteit, beter zal gaan, dat sommigen dingen goed gaan komen. Onbedwingbaar is de kracht van de hoop die door de kinderen in ons midden wordt aangewakkerd. Hoop die leven doet.

Zo helpen kinderen ons om te hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, om de hopen dat het goed zal komen, om ons te ontfermen, om te geloven, om lief te hebben, om ons te verheugen. Kinderen inspireren ons hiertoe. Ze zijn de kleine assistenten van de heilige Geest. Alleen al hierom zijn kinderen belangrijk in het koninkrijk van God.

En wie is nu het allerbelangrijkst! Die vraag is dus totaal onbelangrijk. Ieder menskind is van grote waarde voor God, kostbaar in Gods ogen. Ieder mens en ieder kind heeft wat te geven, als bouwsteen voor het komende koninkrijk. Wat belangrijk is, is dat wij ons daar voor open stellen.
Amen